

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÁ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona portat á domicili. . .	4 rs. trimestre
Fora de Barcelona enviat.	6 » »
Número sol.	2 cuartos.
Número atrassat.	4 »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi s' dirigiran al passatge de Colon, número 3, primer pis.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al mati no seran contestadas fins la setmana següent.

Entrada de en Cristofol Colon en Barcelona.

SUMARI.

Entrada de 'N Cristófol Colon en Barcelona; per *Joseph Fiter é Inglés*.—Bans sobre 'ls juheus en Barcelona; per *Andreu Balaguer*.—¡Pobre mare! (poesia); per *Eurich Franco*.—Lorley; per *Joan Maluquer Viladot*.—Ignocents (poesia); per *Petip de Salta*.—Marieta (acabament); per *Pere Aguilera y Solsona*.—Alborada (poesia); per *Francesch Comerma*.—Curiositats y noves.—Gra y Pallo.—Xarada.—Correspondencia.

ENTRADA DE 'N CRISTÓFOL COLON

EN BARCELONA.

Lo segle xv tocaba ja á son terme, y Espanya 's veyá al cap y al últim lliure de la invasió estranya que, per espay de vuit segles, la tingué empresonada ab ruelas cadenas. Lo segle xv tocaba ja á son terme, y gracias á lo saber d' un home, un vast imperi havia de venir á aumentar las terras, á las horas conegudas.

En Cristófol Colon, genovés de naixensa, y donat desde jove al estudi de las ciencias naturals y exactas, va concebir un gran projecte, y reconeixent esférich lo mon que nosaltres habíem, cregué sens errarse que havia de donar precisament ab terras habitables en la part oposada, á la terra que á las horas 's coneixia.

Després d' acudir á las principals corts d' Europa demanant protecció pera portar á terme aquell projecte, y d' haver deixat d' escoltarlo los mes prenentlo á voltas com á foll, recorregué á la cort d' Espanya, sollicitant amparo per part dels *Reys Catòlics*. Isabel I, deixant á part los tractaments indignes que á aquell mártir del saber havian donat alguns homes dels qui 's feya bon cas en aquells temps, va decidir la protecció d' En Colon, posant á sa disposició homes, naus y diners. Sabudas son las vicissituds de tota mena que, atravessant desconeguts mars cercant desconeguda terra, sofri En Colon. Conegut es aquell moment inolvidable en que, vejent coronada sa obra, plantá la senyera espanyola en incults arenals.

De retorn á Espanya, lo dia 3 d' Abril d' 1493 En Colon fou rebut en Barcelona per llurs protectors, devant d' un poble admirat de véurer las riquesas de totes menas, que, pera atestimoniar son descobriment portaba ab ell, segons diu En Lopez de Gomara, y 'ls *Reys Catòlics* y la cort, y 'l poble catalá, ohiren plens d' estranyesa la relació que del viatge y d' aquelles terras 'ls feu lo descobridor.

¡Pobre Colon, qui havia de dirli lo mal pagats que foran llurs sacrificis! ¡Qui havia de dirli que de la conquesta per ell iniciada ab tanta gloria, sols restarian espanyolas las illas de Cuba y Puerto-Rico!

JOSEPH FITER É INGLÉS.

BANS SOBRE 'LS JUHEUS DE BARCELONA.

SR. D. JOSEPH FITER É INGLÉS.

Apreciable amich: recordantme del compromís que contraguí ab V. en nostra última entrevista de proporcionarli pera la BANDERA CATALANA alguna nota d' entre mas apuntacions de historia catalana, despulladas de tot valer, com no siá lo qu' en si tenen los documents en ellas copiats y coneixent també per altre part los profitosos estudis qu' ab lloable zel está V. fent sobre la permanencia dels juheus á Catalunya, he cregut deixar satisfet son desitj, trametentli copia de certs bans que, pera immediata observancia d' aquella nissaga proscrita, los Consellers y prohòmens d' esta Ciutat, feren publicar en ella als 11 d' Abril de 1302. Lo text, obrant als fòleos 91 retro y 92 del llibre primer de *Deliberacions y Bans* d' est archiu municipal, es aytal:

«Ordonaren los Consellers els prohòmens de la Ciutat que tot juen se deia amagar ó agenollar tota vegada que encontre alcu prevere qui vaia combregar on venga/ E qui contra asso farà pagará de ban per cascuna vegada X sols ó estará X dies al costell / e negun hom ne neguna fembra no contrast als jueus que nos pusquen

amagar per la rao damunt dita en son alberch ó en son obrador. (Fuit traditum hoc capitulum baiulo.)

Item que tot jueu deia portar per vila capa vestida de nite de dia e qui contra asso fara pagara de ban per cascuna vegada XXX sols o estarà XXX dies al costell. Exceptat jueu pobre que deia portar vestit capero groch sens capa / E qui contra asso fara pagara de ban per cascuna vegada V sols o estarà V dies al costell. (Fuit traditum baiulo.)»

Crech qu' avuy dia té aquest document, als ulls del historiador, una importancia relativa pera la política, la indumentaria y fins pera la llengua de la terra.

Vosté compendrà millor dita importancia, posehínt mes coneixements sobre l' assumpto que son afectísim amich,

ANDREU BALAGUER Y MERINO.

Barcelona 10 Febrer de 1875.

POBRE MARE!

I.

Sos raigs espargeix la lluna
de estrelles mil tonsurada,
y la pau en los cels regna
y la terra en pau descansa.
María... ¡Pobre María!
la de esllanguida mirada,
l'àngel de dolor tal volta
que per la terra divaga;
si sents que 'l teu cor suspira,
si defalleix la teva ànima,
aixeca tos ulls al cel,
qu' en lo cel hiá la esperança.
Sanglotas perque morintse
lo fillet de tas entranyas,
veus que ab l' esguart comunica
cosas que sa llengua calla;
y á n' el tich tach de 'l bressol
no somnia com somniaba
á l' escalf de 'ls teus petons
en més dolsas alboradas?...
Sanglotas perque en sos ulls
no reflecteix ni una llàgrima,
y fredas son com la neu

sas dugas manetas blancas?

María, mira al teu fill
dintre 'l bressol com desmaya,
y aixeca tos ulls al cel
ab fervorosa pregaría;
puix quant una mare plora,
quant una mare desmaya,
sempre lo cel se enmantella
del color de la esperança.

II.

Pero ¡ay! es inútil, pobre!

Ja los àngels sa mortalla
n' esténen sobre 'l bressol
y 'l cubreixen de flors blancas...
María, mira al teu fill...
bèsal, pobret, que ho demana!
Mira, ja estent sas manetas
y al cel puja la seva ànima
coronat de gayas flors,
corona de rosas blancas.
Sanglotas?... ¡Pobre María!
Vina; sus mon pit descansa,
puix 'l teu cor y 'l meu cor
varen fabricals las llàgrimas!
Pero ¡ay! no sanglotis més...
Miral un' altre vegada...
Ditxosa es mil y mil voltas
la mare, quant veu que ab ansia
té un fill que recull sas queixas
y lo res de la seva ànima!...
Puix quant una mare plora,
quant una mare desmaya,
sempre lo cel se enmantella
del color de la esperança.

ENRICH FRANCO.

Barcelona 22 Octubre 1878.

¡LORDEY!

(Traducció del alemany.)

Senzills habitants de la vorera del Rhin,
escolteu la historia de la sirena que aquet
riu té per palau.

Era una tarde del mes de Maig: la naturalesa sas galas y flors ufana mostraba.
La corrent del riu devallaba al mar ab

dolç remor; res sas cristallinas aigua sentelaba.

De sopte una barqueta ab un jovencel mariner va vindre á trencar aquella soletat que tant poética 's presentaba.

¡Qué garrit n'era l'aytal mariner!

Bogant y mes bogant al compàs de una cançoneta de sa terra, cregué sentir que alguna veu misteriosa l'hi acompanyava las sevas cantarelles.

Gens se inmutá lo mariner; pero al poch rato l'hi semblá que la veu, ans sentida, més aprop se escoltaba.

En aquest moment lo sol se n'anava á la posta, y al poch l'ovirá derrerá la montanya que al riu serveix de parada.

¿Tenia por de il·luminar lo desastre de que causa fou Lordey?

Escolteume, senzills habitants de la vorera del Rhin.

Aquell jove mariner bogaba envers la montanya, creyentse que d'allí eixia aquell ensizador ressó.

Torná á taral·lejar una balada y la veu aquella deixá sentirse ab més claretat.— No suspitá ja lo mariner que vingués de sota l'aigua aquell càntich, sino que 'l cregué de alguna donzelleta que, molt aprop seu, sas cançons repetia.

Cercá per tot; escoltá ab atenció y res vejé ni sentí, com no fós lo remor de las onas que esclataban contra 'l rocám.

Ja cuasi be lo sol se habia amagat del tot, quant la corrent, obrintse, doná pas á certa jovencela vestida tota d'ort y púr-pura, la qual, aixecanse, ab gracios volada aná á sentarse en lo cim de aquella montanya.

¡Aquesta era la Lordey, la sirena del Rhin!

Ab un traje de espuma que 'ls últims raitxs del sol esmaltaban cubria lo seu cos, mentres que ab una ensizadora rialleta mostraba al jove mariner las perlas més bonicás del mar Gran.

Lo donzell á la vista de aytal sirena, quedá com alelat, y aixis com los aucells baixan de branca en branca fins arribar á ser menja de la serpent, ell, deixantse portar per la atracció inesplicable de las cançons de Lordey, romangué com fora de sí, bogant vers ella, la qui ab gracios deixa-

ment sa llarga cabellera per sobre de las onas estenia.

De prompte la barqueta doná un colp tant fort contra una roca que se n'aná á fons. Lo donzell enlluernat com estava va perdre l'esma, y no sapigué nadar y se ofegá.

Lo sol en aqueix instant se habia ja amagat del tot; la nit ab sas tenebras la terra embolcallaba.

¿Qué signé de Lordey?

Com qui cas de lo succehit no fá, quedá encara un quant de temps jugant ab llurs cabells, que il·luminats per la llum de la lluna se tornaren de argent; y quant be l'hi va pareixer cambiá per lo palau de las ondinas lo seti que 'n la montanya fins allavors habia ocupat.

Aixó, senzills habitants de la verdenca vorera del Rhin, fiu la Lordey ab las sevas cançons.

No passeu jamay prop de aquella montanya com no siga corrent, que la historia de aquet mariner es la de molts altres, y malhaurat del qui á la Lordey escolta quant canta, donchs la mort te ben segura.

JOAN MALUQUER VILADOT.

¡IGNOCENTS!

Abrumats per la pena contemplabam los astres que brillaban en l'espai; y 'ls dos, sens consultarnos, esclamabam: —¡si 'ls altres se poguessen habitar!—

Y excitats més encara, en las estrellas descubriam un màgich paradís, é, ignocents, no atinabam que des d'ellas també sembla una estrella 'l mon de aquí.

FELIP DE SALETA.

MARIETA.

(Acabament.)

—Perdó, perdó, t'ho suplico, no só culpable.

—Explicat.

En aquell moment entrà l'avi, arribaba al quarto; la conversa s'va tallà'n sech, sense donà á compendrer's res.

La calumnia qu' havia escampat'n Jaume ja corria per tot l' poble; y tothom designaba la casa del espardenyé. La baba infame y destructora de la calumnia, buscaba una nova víctima.

Lo que passà en lo quarto del espardenyé, no ho sabém. Lo cert es, que al mes d' aquestos sucesos, morí l' avi.

L' hereuet no per aixó retchasa la noya: la volgué y se hi casà. Al any de la mort del avi, se celebraren las esposallas del hereuet y la espardenyera.

En lo semblant mústich y abatut de aquell, se veyia com si alguna cosa l' hi rosegás las entranyas. No se l' hi veyia may fer una rialla, per mes que l' hermo-Marieta se desfés fentli caricias. Ell casi be las retchasa.

Un mes despues de casats, anaren á la Mare de Déu del Camí. Lo sol corria á la posta: pasaban 'ls dos jovens esposos per una vereda estreta del cim de la montanya.

Los barranchs y 'ls precipiscis, se veyan á sos peus; la poca aigua que portaba l' torrent, corria tranquila.

—Sembla sentirse una veu, digué la Marieta, trencant un silenci, que portaban de tot lo camí....

—Sí, contestá l' hereuet, que no havia badat boca; sí, Marieta, es la veu de la conciencia, que rosega las entranyas de 'ls que faltan á son deber.

Al acabá aquestas feras paraulas, l' hereuet, l' hermós pageset, de la Masia del Mas-baix, agafaba per la cintura á la seva tant aymada esposa per derrumbarla dalt baix: pero una forsa misteriosa l' contení. L' hermosa Marieta estava desmayada en sos brazos.

Si no fós culpable, deya ell, no m' haguera demanat perdó. Si m' vaig casá ab ella, sabent la seua deshonra, va ser sols per cumpli ab goig ma venjansa.

—¡Oh, Jaume! te dono las gracias, puig are l' hermosa pagará tot lo mal qu' ha fet, jugant ab lo cor d' un home.

—Fora de mi, lo mes mínim rostoll de

clemencia; fora una burla tenirne de qui no 'n tingué de mi.

Al acabar de dir aquestas paraulas, torná á fer la mateixa acció, pero novament una forsa l' detení.

Una veu l' hi pareixia que l' cridaba ¡qué vas á fer, es ignosent!...

La venjansa es cega com la fé. La primera, tapa la vena del crim; la segona la de la virtut. Veus aquí, per que l' hereuet no podia veurerhi clá. ¡Estaba cego!

Una veu misteriosa l' hi cridaba dins de son pit; dos forsas l' arrastraban per sendas oposadas: Era la lluita del Anjel bo, ab Satán; era l' Angel de la Guarda, que s' desesperaba, veyent que l' hereuet anaba á fer un crim.

—La Marieta es bona, es honrada; es fals lo que t' digué'n Jaume.

—No, no 'l creguis, deya l' altre, tu tens provas de que es cert. Lo perdó que t' demaná, sols lo pot demaná l' crim; sols aquet demana clemencia.

No be acababa de escoltar tals paraulas, quant corrent per boscos, saltant penyas, atravesant precipicis, s' presentá á la seva vista n' Jaume, desenfrenat, com un boitx fins tocar los peus del hereuet y clamant:

—La Marieta es ignosent, es ignosent, jo t' ho juro: jo sols só 'l culpable; pero mira....

Y al dir aqueixas paraulas, 'n Jaume, l' traidó Jaume, se l lensá dalt á baix sense doná lloch á res, no sentinse mes que «¡Maria 'm valga!» y un soroll sort, com d' un cos quant cau en un abisme.

Despues res, lo sol s' acababa d' enfonsar entre 'ls pichs de las altas montanyas.

L' ángel dolent que havia aconcellat lo derrumbá á l' hermosa Marieta, l lensá un bramit, derrumbantse també per precipiscis, sens dubte en busca del ánima que ja l' hi pertanyia.

La Marieta, acababa de torná en sí de son desmay. L' cor del hereuet era un altra.

—¡Ay! quin somnit mes terrible acabo de tenir!...

—¿Qué has somiat, esposa mia?

—Somniaba que 'm.... pero no, no pot ser, que m' volias abocar de la peira alta,

y ¡oh Jesús! la Verge soberana del Camí sostení tos brazos. He vist, la lluita del àngel ab Satàn, he vist, per fi, á 'n Jaume çausa de nostras desgracias, venirte á demandar perdó per sa calumnia, y derrumbarse desde la peira alta.

—Cels!.. Ya ha pagat cara sa calumnia.

—No, que la Verge mateixa del Camí, ha estés son mantell blau, sembrat d'or y pedreria, y n' Jaume es á la Iglesia, arrepentit de sa falta. Lo soroll que tu sentires, va ser l' àngel caigut, bramant de rabia, al veurer que se l' hi escapaban dos ànimas, que ja creya tenirlas lligadas ab ferms llassos.

—¡Oh Verge soberana del Camí! jo t' prometo vení de romeu á darte las gracias per eixa mercé concedida.

—Y jo oferirte las trenas de la meva pobre cabellera.

Barcelona 22 Octubre de 1874.

PERE AGUILERA Y SOLSONA.

ALBORADA.

Del cel fugen las estrellas
y allá al lluny s' esblanqueheix;
canta 'l gall, y 's mou la brisa
y una campana se sent;
perfums donan las floretas,
reflaxs 'ls aucellets
y tot riu y tot s' alegra
perqué 'l nou dia ja neix.

Dins la fresca salzareda
piulan los pardals á cents,
mentres l' oliva poruga
son xiular d'angoixa deix;
y en tant lo bell sol s' aixeca
com si fós ferro rohent,
y tot riu y tot s' alegra
perqué 'l nou dia ja neix.

Las plantas contentas mostran
damunt d' ellas diamants bells,
ricas perlas tant bonicas
com las del fons del mar vert.

Son las gotas de rosada
que serveixen de joyells

pera rebrer lo nou dia
que joliu ve de l' orient.

Gitan fum las xemeneyas
de las casas de pagés,
y collas que al trevall marxan
se veuen per tot arreu
que triscan com unas dainas
per ferse passar lo fret,
mentres ab cançons saludan
al nou jorn que ve d' orient.

Tot alegría respira;
tot respira goig y pler;
tot la cara riallera
en sent de bon matí té.
Mostra tot rumbosas galas,
tot de festa se vesteix
pera rebrer lo nou dia
que joliu ve de l' orient.

FRANCISCO COMERMA BACHS.

NOVAS Y CURIOSITATS.

A principis del segle XVII 's celebraren las primeras *corridas de toros* en la plassa de palació de Barcelona.

Alguns autors atribuexen la fundació de Girona als Cèltas Bracatos, 930 anys avans de J. C.

Catarina Howard esposa d' Enrich VIII va introduir las agullas en Inglaterra en 1542.

Habem rebut lo cartell convocatoria de 'ls Jochs Florals, que no publiquem per falta d'espai; pero que ho farém en lo pròxim número.

Advertim á nostres lectors que fins el dia 15 de Abril ans del mitj dia se atmetan composicions per á obtar á cada un dels premis que s' ofereixen, las quals deurán dirigirse á la Plasseta dels Cegos de la Boqueria, número 1. pis primer.

Han visitat nostra Redacció á més dels periódichs que varem anunciar en un dels nostres passats números, *La Renaixensa*,

interessant revista catalana, qu'es publica en aqueixa ciutat, y *El Cronicon Ilerdense*, revista també que ab gran acceptació se publica en Lleyda. Agrehim la visita á dits colegas.

Lo sumari que conté l' últim número de la elegant y acreditada revista *Miscelánea Científica y literaria*, es lo següent:

Las comunidades de Castilla; por el *Doctor Somoza*. — La niña del ramo (poesía); por *Enrique Franco*. — Del derecho como concepción filosófica y diversas escuelas que en él contienden; por *Juan Fontana*. — Mas fuerte que la muerte es la esperanza (poesía), por *Aurora Lista de Milbart*. — Noche de luna; por *José Izart*. (Soneto) poesía; por *Marcelino Menéndez y Pelayo*. — Zhora (tradición fantástico-talmúdica); por *Juan Maluquer Viladot*. — A Boabdil (poesía); por *Victor Rosselló*. — Una tarde en el Priorato, (conclusion), por *Francisco Gras*. — Máximas. — Variedades. — Soluciones. — Charadas.

Dintre poch veurá la llum un nou tomo de poesias catalanas, titulat *Gaspiras*, originals de nostre bon amich En Felip de Saleta.

Com una petita mostra de sa bonesa, puix los lectors ja aviat podrán saborejar sas bellesas, publiquem la titulada: *Ignocents!*

Dos novas produccions se han estrenat durant lo que portém de mes. L' una, titulada, *Lo pagès del Ampurdà*, original del conegut escriptor N' Antoni Ferrer y Codina, estrenada en lo teatro del Odeon, y en la cual fou son autor cridat á la escena tres vegadas; y l' altre titulada, *Blanca*, original de D. Vicens Baruta y estrenada en lo teatro del Olimpo.

GRA Y PALLA.

Un pagès va matar d' una destrallada á un gos que volia mossegarlo, y l' amo d'

aquest 'l va citar devant del jutge, lo qui preguntá al matador:

—¿Per qué no vas pegarli ab lo mànech de la destrall, en lloch de ferho ab lo tall?

—Ho hauria fet, respongué lo pagès, si en lloch de haberme volgut mossegar ab las dents, ho hagués fet ab la cua.

CORRANDAS.

Si la fe, virtut y honor
son pèl mon una mentida,
jo desprecio 'l mon, puix crech
ab las penas de la vida.

Las espinas d' una rosa
se m' han clavat en lo cor,
y treurélas sols podria
d' una nineta l' amor.

Jo 'n coneix una nineta
que de Consuelo tè 'l nom,
y ¡ay! á n' á mi 'm desconsola
quant l' hi demano consol.

Que 'ls poetas no pateixen
sempre, bella nina, 'm dius:
Al dir aixó, ó be t' enganyas
ó no saps lo que 's patir.

En la tomba de ma nina
rosas blancas hi han florit;
com la blancor diu puresa,
ella baixá pura allí.

JOAN NAVALLÉS.

LO ABET Y LO CEP.

(Traducció.)

Un dia lo cep va dir al abet:—Tu t' al·las orgullós cap al cel, mes ets massa llarch y molt fret. Jo si no donch sombra pera que descansi lo viatger, li dono en cambi, lo such de mos rahims que 'l fortifiquen. Ab mí entra la alegria en la tardor,

en la casa del pobre, y 's reanima lo cos del vellet.

Aixís parlà lo cep: lo abet l' escoltaba en silenci, y despres li respongué ab un melancòlich sospir:—Reconech tas bonas qualitats; mes també jo sé millor que tú, proporcionar lo repós al qui està cansat de la vida tancantlo en un ataut.

DAMIÀ AIMAD.

COSAS QUE AVUY M' HAN

PASSAT.

M' ha passat, perque he fet tart, que 'm despatxa tranquil l' amo; m' ha passat que hi relliscat y cayent m' hi fet un nyanyo; m' ha passat que d' un quart pis m' han tirat un tros de trasto, que si no porto 'l barret no podria pas contarho; m' ha passat que per dinar m' hi tacat tot jo de caldo; m' ha passat que en lo café hi perdut un bastó ab ganxo; m' ha passat que 'l meu amor se m' ha tret de prop ab xascos perque diu que m' aborreix; m' han passat tants y tants cassos, qu' hasta 'ls dich que m' han passat, no ho creuran, dos duros falsos.

BALDOMERO ESCUDÉ.

—Mira, Joana,—deya un jove qu' esta-ba enamorat, sino m' estimas jo 'm moro...

A lo que ella contestá:

—Tant es lo que t' estimo que voldria que 't morisses per casarme.

Un entussiasta del istil ojival anà á casa 'l barbé per tallarse los cabells.

Lo barbé li preguntá de quin modo 'ls volia, á lo que ell contestá:

—Home, al istil gòtic.

Cert senyó que habia posat una fàbrica de panyos, anà á casa un pintó de rótuls

al efecte de que n' hi pintés un per la seva fàbrica.

Aquet l' hi preguntá cóm 'l volia y l' altre contestá:

—*Gran fàbrica de paños hechos.*

Las cadiras del cor de la Seu de Barcelona foren esculpidas per En Matias Bonafé en 1453.

¿Quánt temps fá que no s' ha confessat? va dir un confessó á un carreter, que feya molt temps que no habia complert aqueix precepte.

—Vuit anys.

—Ah! y que 'n sabrém de cosas!

—Dons are no sabrá res, contestá aquet, y agafant la gorra lo deixá ab un pam de nas.

Sol-lució á la xarada passada.

Pa-pa.

XARADA.

La primera es una lletra qu' es troba en las consonants; la segona y la tercera molt, si ets net, t' enfadará; y la primera y tercera certa noya molt com cal, no volentlas fé plegadas cuasi cada punt las fá. Lo tot molts joves ho portan y hasta de Rusia n' hi han.

JOAN ESTRUCH.

(La solució en lo próxim número.)

CORRESPONDENCIA DE LA «BANDERA CATALANA.»

R. S. T.—Envíhi 'l seu nom y apellido y 'ls problemas de que 'ns parla.—Frederich Alohar.—Aprofitaré un epigrama.—P. P. B.—No podém complaurel.—Z. Octaviu.—No hi enteném ab gero-glífichs.—B. E.—La festa majó es massa llarga. Aprofitaré lo sonet.—T. U. V.—No fá.—E. F. G.—Miraré de complaurel.—E. S.—Deixi fer, que apoch apoch ja hi arribaré.—Francisco Llenas.—Deixis veurer qualsevol dia en l' atministració del periódich.—Juliá Carcassó.—Se insertarán las xaradas.

Estampa de la Renaxensa, Montjuich del bisbe, 2.